

NICOLE AREND

V

A

M

P

S

BENVINGUTS A
L'ACADÈMIA DE
LA FOSCOR
LA FOSCOR
EXCERPTS

SANG FRESCA

NICOLE AREND

VAMPS
SANG FRESCA

Traducció d'Aïda Garcia Pons

Fanbooks

Títol original: *Vamps. Fresh Blood*
© The Writer's Room Publishing Limited, 2022

Novel·la escrita per Nicole Arend

© de la traducció: Aïda Garcia Pons, 2023
© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2023
Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.fanbooks.cat
fanbooks@grup62.com

Primera edició: febrer del 2023
ISBN: 978-84-19150-38-7
Dipòsit legal: B. 455-2023
Impress a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1

Sang nova

En una vall ben alta dels Alps suïssos hi ha el petit poble d'Arnes. Unes muntanyes majestuoses recobertes de neu s'alcen al voltant d'uns edificis de fusta i impedeixen el pas dels pocs rajos de sol hivernals, i això fa del lloc un indret massa fred i fosc perquè sigui una estació d'esquí popular.

A dos quarts de sis de la tarda de l'1 de novembre la negror era absoluta. Els únics focus de llum provenien de la llumènica tènue dels fanals i els llums de festa que decoraven l'estret carrer principal. L'antiga botiga del poble estava tancada; l'església blanca, buida i gelada. Les persianes, d'un verd descolorit, segellaven fermament les finestres de cadascuna de les cases. Malgrat les decoracions alegres de Nadal, les portes estaven totes tancades i barrades.

Allà no s'hi veia ni una ànima. Una capa de boira espessa engolia el poble i el silenci es feia pesat. Fins i tot la remor suau de la cascada, que en condicions normals queia per la part de llevant de la muntanya, romania temporalment congelada en el temps.

El rugit rogallós d'un motor potent va esquinçar el silenci i, segons més tard, va aparèixer un Lamborghini Urus vermell a tota velocitat pel carrer empedrat i es va aturar en sec al bell mig de la plaça del poble. Es va obrir la porta del copilot i va sortir una noieta esvelta de cabells platejats i immaculats, una capa llisa i lluent que li queia per l'esquena. Vestia roba cara: texans ajustats blancs, una armilla de pell sintètica molt gruixuda i unes botes altes fins als genolls de conjunt.

—Això? —va exclamar mirant el carrer principal a dreta i esquerra amb uns ulls blaus intensos.

De l'altre costat del cotxe va baixar un home alt i atractiu d'aspecte massa jove per ser el seu pare.

—I doncs, què t'esperaves, Celeste? —va rugir ell—. Ja t'ho havia dit.

—M'havia imaginat algun lloc pintoresc però sofisticat, com Gstaad.

—Massa gent —va fer el seu pare—. Tenint en compte els nostres requisits «especials», aquest lloc és ideal.

Lluny d'allà, el Dillon Halloran era conscient que estaven a punt d'arribar a la seva destinació. Estava neguitós i el front li brillava mullat de suor. Ell i el seu pare, el Gabriel, havien travessat la vall estreta amb un trineu que arrossegaven vuit huskies siberians. Sis quilòmetres després de la sortida una de les gosses havia trencat l'arnès, cosa que, malgrat els esforços del Dillon, només havia endarrerit el viatge mitja hora, sense acabar-lo de sabotejar.

I ara, als afores del poble, molt abans que es poguessin veure els fanals del carrer principal, els animals van començar a reduir velocitat abans d'aturar-se del tot i fer que el Gabriel hagués de frenar sobtadament. La bandada es va plantar immòbil amb els ulls clavats al poblet que s'alçava en la distància i, de cop, tots els gossos van deixar anar un udol llarg a la vegada. El Dillon es va inclinar cap al seu pare assenyalant els huskies esverats.

—Que estrany, pare. És com si sabessin que allà hi ha alguna cosa que no quadra.

El Gabriel sabia d'animals, i es fiava dels seus instints. Es respirava un no-sé-què inquietant en l'ambient i el Dillon va veure com el seu pare s'esforçava per no fer mitja volta i tocar el dos muntanya avall.

L'àle de les bèsties s'escapava dels seus morros, núvols de

vapor que els anaven envoltant. El Dillon es va girar cap al Gabriel suplicant:

—No hi vull anar. Sisplau, no m'obliguis a anar-hi.

El pare va sospirar.

—Dillon, ja ho hem parlat mil vegades. Li vaig prometre a la teva mare que tan bon punt fessis divuit anys...

—Per què t'entestes tant a mantenir la promesa que vas fer a una dona que ens va abandonar perquè no li importàvem un rave, pare?

—Ja t'ho he explicat, és complicat. Va marxar per protegir-te, i a mi em toca mantenir la promesa que li vaig fer.

El noi va arrufar el front.

—Per protegir-me? I es pot saber de què m'havia de protegir exactament?

—És precisament per això que hi has d'anar. Has de descobrir qui ets i el món d'on ve la teva mare.

El Dillon negava amb el cap, enfadat.

—A ella tant li era, el meu món. Per què m'ha d'importar el seu a mi?

—No pots canviar qui ets. Escolta, ara no hi ha temps per parlar. De fet ja fas tard.

—Au, pare, va. Que això no té ni cap ni peus. Per què no fem mitja volta i tornem a casa?

El Gabriel es va limitar a abraçar el seu fill amb força.

—Al llarg de la teva vida, no he deixat mai que et passés res. Però ara ja no et puc oferir aquesta seguretat. I crec que en el fons tu ho saps, això. —Va tornar a mirar el rellotge—. Te n'has d'anar. Has de descobrir qui ets. Però, Dillon, recorda —el Gabriel es va assenyalar el pit allà on tenia el cor a mesura que parlava—: Això, això d'aquí és el que ens fa ser qui som.

Abraçant-se amb força al noi, li va passar pel cap una cadena antiga amb un penjoll. La pedra encesa i estranya del centre del triangle brillava sota la llum de la lluna.

—Porta-la amb orgull, fill. És molt important, per a mi. Havia estat de la teva mare, però va voler que te la donés. Porta-la sempre, passi el que passi allà, i mai no... —Va deixar la frase inacabada i es va escurar la gola—. No abandonis.

Ara no hi havia temps per examinar la cadena. Amb dificultat, controlant-se les emocions, el Dillon se la va ficar per sota el coll del jersei; el penjoll li pesava damunt el pit, arran del cor. Va abraçar per últim cop el seu pare i, finalment, es va desfer dels seus braços. Es va lligar amb ulls entelats les botes de neu que el Gabriel li havia fet a casa, a Irlanda. Estava a punt de plorar i tot pestanyejant amb fúria va començar a descendir per la neu; no es va permetre mirar enrere. Passats uns instants, va sentir el seu pare que xiulava als gossos i els lladrucs alegres dels animals a mesura que el trineu girava cua i agafava el mateix camí que havien fet feia uns minuts.

Estava tan capficat en les seves coses que el Dillon no va sentir les dues motos de neu fins que no les va tenir com aquell qui diu a sobre. Va renegar en veu alta i va fer un bot al costat alhora que un dels motoristes l'escriidassava, l'esquivava amb un gest violent i continuava endavant a tota velocitat.

En sentir el soroll de les motos de neu que s'acostaven rabent pel sud del poble, la Celeste i el seu pare es van girar de cara al so a la velocitat de la llum. En cosa de minuts van veure el primer vehicle que s'acostava travessant el bosc alpí abans de plantar-se davant d'ells fent una pirueta espectacular i esquixant de neu i gel. El motorista era el noi més guapo del planeta, va apagar el motor i, amb un gest d'allò més atlètic, va saltar del vehicle amb elegància. Tenia els ulls castanys i li brillaven d'emoció després d'aquell viatge. Es va espolsar la neu dels cabells. Li costava apartar els ulls de la Celeste. Tot d'una, com si hagués recordat les bones maneres, va estendre el braç en direcció al pare de la noia per presentar-se:

—Ei, hola, em dic Ace. Molt de gust de coneixe'l, senyor.

El pare de la Celeste el va observar fredament i, sense fer cas de l'encaixada que li ofería el noi, va respondre:

—Em dic Eric Torstensson, i ella és la meva filla Celeste.

L'Ace no parava de mirar la cara perfecta de la noia.

—Encantat —va fer amb un accent americà d'allò més relaxat.

La Celeste, que evidentment estava acostumada a ser el centre d'atenció, va somriure amb elegància.

—Una entrada espectacular.

L'Ace es va passar la mà pel serrell llarg professionalment pentinat.

—Sí, bé. Aquest poble queda enmig del no-res i els meus pares s'han hagut de quedar a Florida per fer quatre coses d'última hora, així que he pensat «i si et diverteixes una mica?».

Els dos homes locals que havien arribat amb la segona moto s'havien afanyat a descarregar del trineu que duien lligat al darrere un bagul i una bossa de viatge de pell. Sense aturar-se per dir adeu, van engegar els motors de nou i van sortir d'allà saltant a tota velocitat per les muntanyetes de neu.

—Caram, quines presses —va dir l'Ace, amb un somriure burleta—. No entenc que no s'hagin volgut quedar a fer-la petar.

La Celeste va riure per sota el nas tot mostrant unes dents perfectament blanques i un pèl punxegudes. Es va acostar al Lamborghini just quan apareixien un parell de Mercedes Classe G tot terreny i un Aston Martin DBX. Els Mercedes lluien banderes romaneses a banda i banda dels capós. Del primer vehicle va baixar un xofer que de seguida es va afanyar a obrir la porta del darrere del cotxe. Del segon, van sortir uns guardaespalles instants abans que en baixés un noi pàllid de cabells negres com l'atzabeja i cames llargues, que vestia un abric de llana fosc.

—Bram Danesti —va anunciar amb un accent una mica anglès mentre els repassava a tots amb la mirada un xic altiva. A diferència de l'Ace, a ell la bellesa de la noia el va deixar indiferent.

—Ah, Bram, deus ser el fill de l'Alexandru. Que ha vingut el teu pare? —va preguntar el pare de la Celeste—. Haig de parlar amb ell sens falta. —Es va dirigir amb pas ferm cap a l'home extremament atractiu i intimidant que acabava de sortir per l'altra porta del Mercedes.

El Bram es va girar de cara a la noia.

—Ja deus saber que el meu pare va ser escollit líder del curs tres anys consecutius. I jo penso seguir els seus passos.

—Molt de gust de coneixe't a tu també —va fer ella, sense ni pestanyejar.

El Bram se la va mirar amb els ulls entretancats.

—Tu mateix comprovaràs que jugo fort —va continuar ella amb un to i un posat més freds que la neu que els envoltava.

El Bram va somriure mofeta.

—Això ja ho veurem.

L'Ace va fer un pas endavant amb la mà estesa.

—Hola, soc l'Ace Ellison.

El Bram va girar-se lleugerament cap a l'altre noi, però no va fer gens de cas de la mà que li oferia.

—Ah, tu deus ser l'hereu del suc de taronja.

Les faccions perfectes de l'Ace no van mostrar cap mena d'irritació davant aquell to burleta.

—Sí, senyor. El meu pare va crear el seu imperi exclusivament a base de suc de taronja. Sempre em diu que, fins i tot en el nostre món, la saturació de privilegis acaba matant l'ambició. I aquest és precisament un dels motius pels quals soc aquí —va dir, repassant els dos Mercedes i els guardaespatlles amb la mirada.

El Bram va serrar les dents. Estava a punt de deixar anar alguna cosa quan la Celeste se li va avançar.

—Ell sí que sembla interessant... —va fer tota pensarosa.

Se'ls acostava un noi altíssim i musculós com cap altre. Només vestia una samarreta de màniga curta i texans, i qualsevol hauria dit que era immune al fred. Els bíceps se li movien amunt i avall men-

tre carregava la bossa que duia a l'esquena i les rastes li queien per l'esquena recollides en una cua de cavall elaborada i elegant. A l'alçada de la gola se li veia un únic penjoll d'or molt antic. Durant un segon, la Celeste, l'Ace i el Bram se'l van quedar mirant bocabadats.

Ell els va saludar tan tranquil.

—Ei, em dic Jeremiah. —Tenia la veu profunda, musical i amb un deix caribeny.

La Celeste va ser la primera a recuperar el posat, i tot passant-se la cabellera a un costat, li va oferir un somriure:

—Jo soc la Celeste.

El Jeremiah li va tornar el somriure.

—Un nom molt bonic, Celeste.

—Gràcies. —Va assenyalar el seu pare, que continuava parlant molt seriosament amb el pare del Bram—. És com es deia la mare del meu pare. Que vens de lluny?

—Dels afores de Montego Bay. Del mig de l'Atlàntic, vaja.

El zumzeig ensordidor d'un helicòpter que s'acostava per les muntanyes va omplir la vall. A mesura que l'aparell descendia, la Celeste va fer una ganyota i es va tapar les orelles amb unes orelles de pell. Seguidament, uns focus potents van il·luminar l'antiga pista de patinatge sobre gel a mesura que l'helicòpter continuava acostant-se a terra; les pales giraven frenètiques alçant momentàniament una tempesta de neu. D'entremig de tot aquell rebombori glacial, van aparèixer un noi i una noia ajupits intentant esquivar les pales de l'helicòpter i corrent amb l'elegància dels guepards en direcció al grupet de joves.

De més a prop, el noi semblava fet d'acer. Duia els cabells rossos tallats curts i tenia el cos cobert d'uns tatuatges impressionants.

—Em dic Aron —va cridar ben fort perquè se'l pogués sentir amb tot aquell soroll—, i aquesta és la meva germana bessona Ásta. Venim d'Islàndia i estem molt contents de coneixe-us.

L'Ásta no semblava gens contenta i es va limitar a moure la

mitja cabellera rossa. Feia cara d'enfadada. Tenia uns pòmuls angulars i uns ulls verds plens d'astúcia que ara estudiaven la bellesa glacial de la Celeste.

El Dillon continuava avançant amb penes i treballs per la neu en direcció al poble. Quan va haver d'esquivar aquell parell de motos de neu, una de les corretges de la bota esquerra se li va deslligar. Va intentar lligar-la de nou tan bé com va saber, però tot i així només va poder continuar avançant a pas de tortuga. Veure aquell helicòpter que s'acostava encara el va fer enrabiar més. El Dillon suava de mala manera i continuava arrossegant el peu esquerra per la neu un cop i un altre.

Per fi va arribar a la carretera principal que duia al poble i es va poder treure les botes de neu. Tot just quan es disposava a tornar a caminar el va esquivar un Ferrari FF per l'últim revolt del camí en direcció al carrer principal.

—Per l'amor de Déu! —va exclamar—. Però es pot saber qui caram són aquesta gent?

El Ferrari es va aturar sorollosament en sec davant els altres cotxes i del seient superbaix de dins en va sortir un noi guapíssim. Era de constitució prima, semblava un pilot de Fórmula 1 i, amb uns ulls ametllats de mirada entremaliada, una arracada en forma de diamant a l'orella i els cabells foscos ondulats, desprenia ben bé el mateix glamur. Amb la caçadora penjada sobre una espatlla, va anar directe al grup i de poc que no els asfixia a tots amb la seva olor embafadora de colònia. Va devorar la Celeste i l'Ásta amb la mirada i es va presentar com a Angelo da Silva, fill del famós jugador de polo Seve da Silva, conegut a escala mundial.

Quan la seva mirada i la de l'Ásta es van trobar, es va crear una connexió immediata.

—Encantada de coneixe't, Angelo —va fer ella somrient, amb cara de superioritat, tot mirant-se'l a través d'unes pestanyes cobertes de rímel.

En un costat del grupet d'adolescents entusiasmats hi havia una noieta nigeriana preciosa que havia arribat al mateix temps que l'helicòpter. Els seus pares, clarament identificables i científics coneguts arreu, parlaven animadament amb els altres adults. La noieta tenia el cap cot i es mirava els peus alhora que feia dibuixets a la neu amb la punta de la bota.

L'Ace estava a punt de cridar-la quan de sobte alguna cosa el va distreure. El Dillon avançava pel carrer principal vestit amb un jersei de llana vell i carregant una motxilla amb les botes de neu lligades a l'esquena.

—Hòstia, però si és l'imbècil que de poc no atropellem quan estàvem arribant —va exclamar—. Què hi fot, aquí?

Com més s'acostava al grup, més ràpid li bategava el cor. El Dillon no havia vist mai un grup de gent tan glamurosa i intimidant alhora. Què collons pensava son pare?

Esforçant-se per no fer mitja volta i tocar el dos per on havia vingut, i sense saber qui era el líder d'aquells grupets, es va adreçar tant als adults com als adolescents.

—Perdó per fer tard, he tingut complicacions just abans d'arribar. —Tothom se'l va quedar mirant—. Em dic Dillon Halloran —va afegir nerviós.

El noi a qui havia mig vist dins el Ferrari es va tirar endavant mirant-se'l de manera sospitosa, com si estigués a punt de saltar-li al damunt i menjar-se'l viu.

—Què hi fa, aquest, aquí? —va dir entre dents.

—M'han dit que això és el punt de trobada —va fer el Dillon amb veu ferma, tot i que notava el cor a punt de sortir-li disparat.

—Deixa-ho estar, Angelo! —va dir fluixet la noia del seu cos-

tat, que tenia pinta de ser una paia molt dura i que, en va, va intentar agafar-lo i estirar-lo enrere.

—Caram, botes de neu —va dir, trencant el silenci un dels nois alts i guapos del primer grup—. Em pensava que havien desaparegut al segle XVIII!

El Dillon es va moure a un costat, incòmode, però va alçar la barbata i el va mirar als ulls.

—El meu pare les ha fetes amb les seves pròpies mans. I bé que m'han permès arribar fins aquí.

—Ostres, perdona... Dillon, has dit que et deies, oi? Jo soc l'Ace. Tens un pare molt llest, tu. Tant de bo jo també n'hagués tingut un parell en lloc de la moto de neu —va dir, tot seriós.

Se'l veia tan inexpressiu que el Dillon no va saber si se'n fotia o què.

—Ni que ho diguis, aquestes motos semblen complicades. —El Dillon es va arronsar d'espatlles. Com que tots els altres continuaven sense treure-li els ulls de sobre i ell no sabia què fer, es va acostar una mica a la noia tan bonica que quedava un pèl apartada i que no intimidava tant—. Hola, em dic Dillon.

Ella se'l va mirar amb uns ulls castanys enormes que li van recordar els d'un cérvol al mig del camí a punt de fer mitja volta i arrencar a córrer bosc endins.

—Sí, ja ho sé. Ho acabes de dir —va fer ella.

—Ai, perdoni vostè —va mussitar entre dents, sentint-se com un idiota. Havia quedat clar que la mossa no era tan tímida com semblava.

Li devia fer pena, perquè va afegir:

—Em dic Sade. Déu-n'hi-do amb la teva arribada.

—Encantat de coneixe't, Sade. No deus pas saber per què em mira tothom, oi? O quin problema té aquell —va preguntar, indicant l'Angelo amb un cop de cap. Per sort l'altre estava distret fanfarronejant del Ferrari amb la resta del grup.

—De debò que no ho saps? —va preguntar ella.

—De debò que no. No deu ser per la roba, oi?

—Mira, no voldria ser maleducada —mentre parlava joguinejava amb una polsera d'or—, però sembles..., com t'ho diria..., diferent. Si t'hi fixes bé, cap de nosaltres, ja siguem blancs o negres, no canviem mai.

—Què vols dir? Et refereixes a la meva pell?

—Home..., mira, és que... estàs una mica... ofuscat... i sues. Tens les galtes vermelles.

Avergonyit, es va apartar les grenyes rinxolades i va donar un cop d'ull al grup. Aquella noia tenia raó. Malgrat el fred que feia, tothom s'estava allà dret impassible, tothom perfecte. Cap d'ells no tenia el nas vermell ni els queien els mocs, i tenien tots una pell tan suau i uniforme que semblava que no tinguessin porus, com si fossin fets de marbre.

—I tots t'hem sentit —va dir assenyalant-li el pit a l'alçada del cor.

—Ai, perdoni perquè respiro! —va exclamar.

—Xut! —va xiuxiuejar ella, mirant nerviosa el seu voltant.

—Els coneixes a tots?

—A tots no. Però em sembla que aquella alta i rossa es diu Celeste. A l'Ace ja l'has conegut, pel que es veu ja tenim el graciós del grupet. L'Ásta i l'Aron són els bessons d'Islàndia. L'Ásta ha estat qui ha distret l'Angelo, el del Ferrari, perquè no es fixés en tu. Aquell moreno poca-solta és el Bram, i el més corpulent de tots, aquell guapíssim, el Jeremiah.

—Perfecte. Hi encaixaré... com a mascota —va bromejar, i la noia li va oferir un somriure que li il·luminava tota la cara.

Un xiulet suau els va distreure i tots dos van alçar el cap. Per damunt dels grups voleiaven un falcó pelegrí i un corb que van aterrar elegantment al bell mig de la plaça del poble. Tot seguit es van transformar, l'un en una dona d'una bellesa sobrenatural, i l'altre en un home molt elegant de barba negra i lluent.

Tothom se'ls va mirar meravellats. El Dillon, que s'havia que-

dat literalment bocabadat, va deduir que la dona devia ser la directora. Una directora d'escola que s'acabava de transformar d'ocell a humà. Va moure el cap, incrèdul, però en seguir els ulls maragda penetrants que ho repassaven tot i tothom va notar una sensació barreja de terror i admiració.

Malgrat que semblava petita en comparació amb els adolescents que l'envoltaven, la dona irradiava autoritat i elegància. Duia una capa llarga i delicada de llana amb caputxa que només li amagava una part de les faccions de porcellana i els rínxols espessos de color caoba que li queien esquena avall. Portava un vestit de vellut vermell, el mateix color dels seus llavis, que se li arrapava a les corbes marcant-li la figura perfecta de cintura de vespa i que li feia ressaltar la cadeneteta d'or delicada que hi portava lligada.

—Benvinguts a Arnes i enhorabona. —Tenia una veu greu i musical—. Soc Madame Dupledge, la directora de l'acadèmia de protocol de vampirs més selecta del món: Vampire Academiae ad Meritum, Peritia et Scientia. Coneguda popularment com a VAMPS, la nostra acadèmia representa excel·lència, talents i coneixement. Formareu part d'un grup exclusiu que ha pogut gaudir de l'educació que oferim i que ha assolit uns objectius impressionants a escala mundial. Espero que sapiguen aprofitar la vostra estada a l'acadèmia i que, amb el temps, arribeu a assolir tot el vostre potencial.

El Dillon va mirar els seus nous companys dissimuladament mentre Madame Dupledge parlava. L'Ace, el Bram i la Celeste es mostraven seriosos i decidits. L'Ásta va posar els ulls en blanc i l'Angelo se la va mirar amb un somriure d'autosuficiència.

—Al meu costat —va continuar la directora, assenyalant l'home que havia arribat amb ella—, hi ha el senyor Hunt.

L'individu barbut, que duia una parca negra molt elegant, va fer una reverència però no va somriure en cap moment.

—El senyor Hunt és el nostre cap d'estudis i ell mateix us dirà quina és la propera etapa d'aquest viatge. La localització

de VAMPS és absolutament secreta. A VAMPS intentem minimitzar les anades i vingudes a l'escola al màxim possible. Per tant, tots vosaltres romandreu a l'acadèmia al llarg dels mesos més foscos fins que arribem al final del nostre curs, el dia 31 de març.

El Dillon va abaixar el cap intentant amagar l'enyorança i el terror que va sentir en aquell instant. Com podria sobreviure cinc mesos enmig d'una colla de vampirs hostils?

—Tot seguit, com que ja hem destorbat prou la gent d'Arnes, us demano que sisplau us acomiadeu dels vostres pares i us prepareu per marxar al més aviat possible. Hi ha alumnes que ja han arribat i tenen ganes de veure-us.

Mentre tothom recollia el seu equipatge i s'acomiadava dels pares, el Dillon va veure com el pare del Bram s'acostava a Madame Dupledge i li parlava molt agitat en privat. Però ella va acabar la conversa molt educadament i va anar a parlar amb altres pares, cosa que el va enfurismar abans no es va afanyar a parlar amb el seu fill. Tots dos van girar-se de cara al Dillon, a qui van repassar de cap a peus. El noi de seguida va apartar els ulls, però estava convençut que el missatge li havia quedat clar: aquell Bram, morè i malhumorat, i el seu pare no estaven gens contents de tenir-lo a VAMPS.

Per distreure's es va dedicar a observar com els altres s'acomiadaven de les seves famílies. Ni rastre de les emocions que hi havia hagut entre ell i el seu pare. Els pares de la Sade semblava que li donessin una llista d'instruccions més que no pas abraçades abans de marxar i ell es va adonar com la noia abaixava el seu cap preciós com si fos una orquídia delicada.

A mesura que els cotxassos i els totterrenys s'anaven allunyant, el senyor Hunt va començar a donar-los instruccions:

—Escolteu! Necessito que feu dos grups. Els volants i els avo-lants.

El Dillon no tenia ni idea de què volia dir allò.

—Volant? Què carai vol dir? —va xiuxiuejar a la Sade, que molt amablement s'havia afanyat a tornar al seu costat.

—Si no saps què és, ets un avolant, creu-me. Jo també ho soc.

El Dillon va veure com l'Ace i l'Aron feien xocar els palmells de les mans i cridaven felïços mentre s'unien al grup dels volants. El Bram, la Celeste, l'Ásta i el Jeremiah també se'ls van unir, somrient.

—Espero un comportament immillorable al llarg d'aquest vol —els va avisar el senyor Hunt, observant-los a tots amb els seus ulls astuts de còrvid.

—La resta de vosaltres viatjareu amb Madame Dupledge. Deixeu el vostre equipatge aquí; els grums de l'escola s'encarregaran de portar-lo a l'acadèmia.

—Llàstima —va remugar l'Angelo, mirant-se el Dillon burleta—, tanta gana com tenia!

L'Ásta va riure per sota el nas i va intentar tapar-se la boca mentre el senyor Hunt els dirigia una mirada reprovadora.

—Els que veniu amb mi: prepareu-vos.

L'Ace, l'Aron i el Jeremiah van tornar a cridar divertits.

—Cursa a veure qui arriba primer? —va fer l'Ace.

La Celeste i l'Ásta van sospirar.

—Llestos? —El senyor Hunt es va tirar endavant com si fos un ocell a punt d'emprendre el vol—. Quan digui tres.

Els adolescents es van quedar quiets com estàtues, tots alerta.

—Un... dos... tres —va cridar el cap d'estudis, i van desaparèixer a l'instant.

El Dillon s'ho va mirar estupefacte.

—Ei, però... però on han anat?

La Sade se'l va mirar encuriosida.

—No tens ni idea de qui som, oi que no? —va remarcar sense voler-lo ofendre.

—No —va admetre ell—. Gairebé no sé res. La meva mare ens va deixar quan jo vaig néixer i a casa només érem el meu pare i

jo. Ell em va protegir de tot això. I, sincerament, aquest espectacle m'està fent tornar boig. Amb prou feines fa una setmana que vaig saber que vindria aquí.

—La meua és una de les famílies de vampirs d'elit. I he hagut de viure sota les expectatives dels meus pares i germans tota la vida —va sospirar—. Tens sort d'haver-te'n deslliurat.

—No sé si en diria sort —va fer ell emotivament—. Tot això és molt estrany.

—Va, veniu —els va interrompre Madame Dupledge, dirigint-se a la resta del grup i indicant-los que s'acostessin al centre de la plaça.

El Dillon va obeir sense tenir-les totes. La Sade i l'Angelo el van imitar. De prop, l'atracció d'aquella dona era palpable, com també ho era l'olor dolça i embafadora que l'envoltava. Al Dillon li rodava el cap i va notar un desig de voler-la complaure.

—A veure —els va dir—. Agafeu-vos a la meua capa i, passi el que passi, no us deixeu anar.

Com que encara no es fiava gens de l'Angelo, el Dillon es va col·locar a l'altre costat de la Sade, i en allargar el braç per agafar-se de la capa de la directora, va notar una descarrega elèctrica que li va recórrer el cos sencer. Un pessigolleig li resseguia tots i cadascun dels nervis com si s'hagués llançat dins un llac d'aigua gelada.

—Molt bé. —Madame Dupledge va somriure satisfeta. Els va mirar a tots i va afegir—: Molt bon...

I amb una petita tremolor, lleugera com l'aleteig de les ales d'un ratpenat, van desaparèixer tots ells. Exceptuant l'equipatge abandonat que s'havia quedat allà, la plaça tornava a estar deserta. Es va entreobrir un únic porticó de color verd i va apareixer el caparró d'un nen, però de seguida el va tancar de nou en sentir el reny de la seva mare.